

var det egentlig „sideniuske“ ved ham, at hans naturlige Følelser absolut skulde udsmykkes. Som i sin Tid hans Fremtidsideers nationale Betydning havde skullet pynte hans Egenkærlighed, saadan skulde nu Religionen tjene som Dække for hans Forsagthed, hans fattige Hjemlængsel.

Naa! — hun rejste sig op, løftede Hænderne over Hovedet og trykkede dem ned mod Haaret. Hvad vilde hun nu plage sig mer med den Slags Grublerier? Hendes Tanker havde jo nu Lov til at slippe ham. De havde ikke længer noget at gøre i de skumle Egne, hvor hans Aand færdedes. Hun var fri. Punktum'et var sat for hendes Hjertes Forvildelser. Hendes stakkels forkomne Kærlighedseventyr var tilende.

Der stod nu kun tilbage at underrette Forældrene. Og saa bort herfra! Jorden brændte under hende. Efter al Sandsynlighed vilde Per komme tilbage til København for at ordne sine Affærer, og hun vilde ikke udsætte sig for at løbe ham paa Ærmet derinde paa Gaderne. Desuden kunde hun nu ogsaa vanskelig skjule sin Tilstand længer. Hun havde en Anelse om, at Moderen igen var begyndt at fatte Mistanke, og hun vilde absolut undgaa enhver som helst Forklaring — i det mindste foreløbig. Derfor vilde hun rejse allerede den næste Dag. Alt var jo forberedt, saa der var ikke noget at bie efter.

Hun kom til at huske paa, at hun netop nu vilde kunne træffe sin Moder alene. Rosalie var i Bad sammen med de Smaa, og Faderen og Ivan var forlængst taget til Byen.

Nede i Dagligstuen sad Moderen ved sin Symaskine mellem Bjerge af Lagenlærred, som hun var i Færd med at sømme.

„Altid i Aktivitet, lille Mo'er,“ sagde Jakobe